

ΟΧΙ!

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

**ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ**

Θερινή Περίοδος Διακοπών 2012

Γ' ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΚΕΨΗΣ

28 Οκτωβρίου 2012

ΟΧΙ!

Η Νέα Αντίσταση κατά των Κατακτητών και των Δοσιλόγων του Φαύλου Καθεστώτος Κατοχής

Οι συμβολισμοί συντονίζουν την ανθρώπινη ενέργεια σε μια κοινωνία πολλαπλασιάζοντας τη δυναμική της. Το σύμβολο αναδύεται και καθίσταται εστία του πεδίου της κοινωνικής ανθρώπινης δραστηριότητας. Το σύμβολο είναι ένα πράγμα με βαρύνουσα σημασία. Σημασία είναι οι συντεταγμένες του πράγματος στην ολοκληρία του Είναι. Αυτές εκφράζουν την πληρότητα του δικού του είναι. Και νόημα είναι η πληρότητα του είναι.

Η 28η Οκτωβρίου είναι μια εθνική συμβολική επέτειος. Το ΟΧΙ είναι ένα σύμβολο εθνικής σύγκλισης και συνέργειας στη βάση του Ελληνισμού. Χρήζει αναδιφήσης και επαναποκάλυψης του αυθεντικού νοήματός του, υπέρποτε τώρα που το Καθεστώς Κατοχής δεν καταδυναστεύει μόνον τη χώρα αλλά την προδίδει ωθώντας την στον όλεθρο και την εξαφάνιση.

Ο Συμβολισμός της 28ης Οκτωβρίου έχει τρεις βασικές διαστάσεις. Μια βαθύτατη, μεταφυσική. Μια ευρύτατη, κοινωνική. Και μια οξύτατη και μακρότατη, ιστορική. Θα αρχίσω από την τελευταία και θα προχωρήσω προς την πρώτη.

Η μη ολοκληρωθείσα Επανάσταση του 1909, ο συνεπακόλουθος Διχασμός και η εξ αυτού προκληθείσα τραυματική εμπειρία της Μικρασιατικής Καταστροφής οδήγησαν σε βαθύτατη πολιτική αστάθεια, η οποία κατέληξε στη Δικτατορία της 4ης Αυγούστου. Το ιδεολογικό περιεχόμενο της Δικτατορίας αυτής ήταν η Αναγέννηση της Ελλάδας και η δημιουργία του Τρίτου Ελληνικού Πολιτισμού. Το κλασσικό λειτουργούσε συνειδητά και ασυνείδητα ως σημείο αναφοράς, πολιτιστικό θεμέλιο και υπομόχλιο δράσης για τη Μεγάλη Τροπή. Λίγα χρόνια πριν, το 1927 και το 1930, οι Δελφικές Εορτές του Σικελιανού τραγουδούσαν την

Αναγέννηση.

Στην Ευρώπη εκείνη την εποχή τη δυναμική των εξελίξεων καθόριζαν θετικά και αρνητικά φαινόμενα παρακμής της Ευρώπης και προσπάθειες βίαιας ανανέωσής της. Τέτοιο εγχείρημα ήταν πρωτίστως ο Γερμανικός Εθνικοσοσιαλισμός. Ο Ιταλικός Φασισμός αποτελούσε μια παρόμοια, κατά πολύ ήσσονος όμως εμβέλειας, δυναμικής και περιεχομένου, επιχείρηση. Ο Ρωσικός Κομμουνισμός αντιπροσώπευε μια αντίστοιχη Γερμανικής καταβολής Βόρεια Ιδεολογία αναδόμησης εφαρμοσμένη στα Ευρασιατικά όρια επί Σλαβικών φύλων υπό καθυστέρηση.

Έχω πολλαχώς αναλύσει τον καθοριστικό για την Ευρωπαϊκή ιστορία ανικανοποίητο Γερμανικό Έρωτα του Κλασσικού.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός εξέφραζε emphatically αυτήν την Ρωμαντική Γερμανική έφεση προς το Κλασσικό.

Τόσο από τον τύπο της Ιδεολογίας των Καθεστώτων σε Γερμανία (και Ιταλία) αφ' ενός και Ελλάδα αφ' ετέρου, που συνίστατο στον άξονα της Ανανέωσης, της *Regeneratio Mundi* – όσο και από την κυρίαρχη δυναμική του Κλασσικού (ως εφετού βεβαίως και όχι ως εντελέχειας) – οι εκλεκτικές συγγένειες ήσαν εύδηλες. Η 4η Αυγούστου συνέπεσε με τη μεγαλειώδη επίδειξη του Γερμανικού Κλασσικισμού στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου το 1936.

Η επίθεση της Ιταλίας κατά της Αλβανίας και της Ελλάδας δεν θεωρήθηκε όμως από το Καθεστώς Μεταξά ιδεολογικά, αλλά γεωπολιτικά. Το ΟΧΙ δεν ήταν ιδεολογικό, αλλά εθνικό. Υπό οιαδήποτε ιδεολογία, και άγγελος εξ ουρανού να επαγγελθεί την αναμόρφωση, ακόμη και την κλασσική αναγέννηση, με ξένη δύναμη, δεν εγκαταλείπουμε την ανεξαρτησία της χώρας, την αμείωτη εθνική κυριαρχία και τη γεωπολιτική και πολιτιστική λογική.

Το ΟΧΙ της Κοινωνίας του Λαού παρέμεινε εν ισχύ και με την εν συνεχεία επίθεση της ΕθνικοΣοσιαλιστικής Γερμανίας. Αλλά τότε δημιουργήθηκε ρωγμή εκ μέρους ισχυρής και κυριαρχούσας μερίδας των ηγετικών ομάδων της χώρας που κατατρύχει την Ελλάδα μέχρι σήμερα.

Και έτσι περνάμε από την Εθνική στην Κοινωνική διάσταση του Συμβολισμού του ΟΧΙ.

Αποφασιστικό μέρος του Κατεστημένου ήθελε να κοιμηθεί με την Γερμανία σε σχέση υποταγής, όχι βεβαίως κυρίως λόγω του Εθνικοσοσιαλισμού, ούτε φυσικά πολλώ μάλλον εξαιτίας του Γερμανικού Κλασσικισμού, αλλά απλούστατα γιατί μόνο με αυτήν την υποταγή θα είχε περιθώρια κάπως σταθερής επιβίωσης ουσιαστικά αναλλοίωτο ως είχε. Η Γραμμή αυτή επέβαλλε τη Συνθηκολόγηση υπό το πρόσχημα του απέλπιδος αγώνα. Πρόσχημα που διαψεύσθηκε εν τοις πράγμασι σε 4 χρόνια, αφού ο άπελπις αγών έγινε νικηφόρος θρίαμβος.

Στην πολιτική αυτή γραμμή ανήκαν ο φανερός Τσολάκογλου και ο αφανέστερος Παπάγος. Πλήθος επίσης συνεργατών των Γερμανών στην Κατοχή από τις ηγετικές ομάδες της χώρας. Έτσι εδραιώθηκε ο Δοσιλογισμός προς τους Γερμανούς που ζούμε τώρα την αποτρόπαιη εμφαντική επανάληψή του.

Ο Παπάγος της Γερμανικής Επίθεσης και Συνθηκολόγησης το 1941 και ο Παπάγος της μεταβολής του Στρατηγικού Δόγματος της χώρας το 1953-4 είναι ένα και το αυτό πρόσωπο. Όπως, *mutatis mutandis*, ο Σημίτης των Ίμια και της Ευρωζώνης ή ο Σαμαράς Υπουργός Εξωτερικών στην κρίσιμη αρχή της δεκαετίας του 1990 και ο Σαμαράς δεύτερος Τσολάκογλου και Κατοχικός Πρωθυπουργός της χώρας τώρα. Η ιστορία εκθέτει αδυσώπητα τους ενόχους αν την κοιτάξει κανείς με φιλοσοφική ματιά.

Ο Γερμανικός Δοσιλογισμός των ηγετικών ομάδων της χώρας ξεκίνησε με τον

Κωνσταντινισμό των αρχών του 20ου αιώνα και του Α' Παγκόσμιου Πολέμου. Ήταν το σύστοιχο, και ατιμωτικά ηλιθιώτερο, παράπλευρο του Γερμανισμού της Νεοτουρκικής Τριανδρίας στην Οθωμανική Αυτοκρατορία την ίδια περίοδο. Η Γερμανία εφάνταζε ως η ακάθεκτα ανερχόμενη Μεγάλη Ευρωπαϊκή Δύναμη στις αρχές του αιώνα, όπως και ο δυναμικός φορέας της Ευρωπαϊκής αναζωογόνησης αργότερα πριν τα μέσα του. Αλλά και τις δυο φορές τα πράγματα επήγαν στραβά για τους ουτοπιστές του Ευρωπαϊσμού. Και στον εκείθεν μεν του Αιγαίου χώρο, η Τουρκική εθνική νέα ηγεσία συνήγαγε τα προφανή συμπεράσματα από την καταστροφή του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Έκτοτε η Στρατηγική της Τουρκίας είναι αγκυρωμένη στο Στρατηγικό Δόγμα της Γεωπολιτικής συνάφειας αφ' ενός και τον Συντονισμό προς την Κυριαρχούσα Δύναμη της Ελευθερίας και της Θαλάσσης αφ' ετέρου. Αλλά εξ αντιθέτου οι αδιόρθωτοι τότε και οι όμοιοί τους εν συνεχεία και τώρα στο Ελλαδικό κατεστημένο προσηλώθηκαν στον Γερμανισμό τόσο περισσότερο όσο αυτός παρέμενε η μόνη ελπίδα επιβίωσής τους. Οι φλήναφοι του Ευρωπαϊσμού τους έδωσαν την ευκαιρία εύκολης επικράτησης επί των διαφωνούντων μέχρι εξοστρακισμού τους. Και συνεχίζουν τη Δοσιλογική προδοσία τους, πάντα προς τη Γερμανία. Διότι ο αναγκαίος συντονισμός προς την Ηγεμονική Δύναμη και η ευεργετική θετική συνέργεια στο οικείο περιφερειακό πεδίο δεν έχει σχέση με τον παράλογο εναγκαλισμό και τη συνουσία προς τον χαμένο της ιστορίας, που είναι και γεωπολιτικά αλλότριος, ένας ουσιαστικά ξένος. Και ηττημένος και ανοίκειος. Ρήγμα αβυσσαλέο δημιουργήθηκε έτσι μεταξύ Κοινωνίας λαού και του Γερμανόφιλου Δοσιλογικού κατεστημένου των ηγετικών ομάδων στη χώρα. Οι φαύλες elites της Αναξιοκρατίας μετέτρεψαν το Κατεστημένο σε Καθεστώς Κατοχής. Υιοθέτησαν πλήρη πολιτισμική, ιδεολογική, πολιτική, οικονομική, διοικητική υποτέλεια στον Γερμανικό Ευρωπαϊσμό. Υπερτονίστηκαν οι άσχημες και ανθελληνικές κρατικές δομές και πρακτικές του 19ου αιώνα και το Κράτος μετατράπηκε σε απλό όργανο του προδοτικού και ανάξιου, ανάξιου και προδοτικού Καθεστώτος Κατοχής της χώρας. Το Κοινωνικό Νόημα της 28ης Οκτωβρίου είναι ΟΧΙ στο εσωτερικό Καθεστώς Κατοχής. Απόδειξη ότι το αντάρτικο κατά του εξωτερικού κατακτητή ακολούθησε ο αγώνας κατά του εσωτερικού καθεστώτος. Είναι ηλίου φαεινότερο ότι ο λαός που ακολούθησε ΕΑΜ-ΚΚΕ δεν οραματιζόταν το Σοβιετικό ή και οποιοδήποτε σχήμα του Γερμανικού Κομμουνισμού. Ήταν απλά κατά του ειδικευμένου δοσιλογικού καθεστώτος, κατά του προδοτικού και φαύλου κρατικού διαστρεβλώματος της χώρας. Όπως και εξ αντιθέτου το πλήθος που πολέμησε με το Καθεστώς δεν εμάχετο υπέρ του Καθεστώτος αλλά μάλλον στο όνομα ενός εσφαλμένου Ελληνισμού, τον οποίο διαστρέβλωσε το Καθεστώς σε Ευρωπαϊκού τύπου εθνικισμό για να τον εκμεταλλευθεί. Ιστορικοί και κοινωνικοί παράμετροι λειτουργούν πάντα, όπως και οι ενεργοί παράγοντες κάθε πεδίου της πραγματικότητας, σε οντολογικό ορίζοντα. Έτσι το βαθύτερο νόημα του θριαμβικού ΟΧΙ της 28ης Οκτωβρίου είναι οντολογικό. Ελληνισμός και Ευρώπη είναι πολιτισμικοί αντίποδες. Το Κλασσικό Πνεύμα και το Ευρωπαϊκό Υποκείμενο είναι αντιφατικά πράγματα. Άλλο το Ον και ο Νους του, απολύτως έτερο το Υποκείμενο και η Βούλησή του. Στην ανατολή το οργανικό ολοκλήρωμα της φυσικότητας, στη δύση το μηχανικό σύστημα της τεχνητότητας. Ως τρόπος σκέψης και αξιολογική κλίμακα, ως συνολικός πολιτισμός που απορρέει από έναν Κανόνα του Λόγου και ένα ζυγό της αξίας, το Κλασσικό (η πεμπτουσία του Ελληνισμού), και το Ρομαντικό (ως θεμελιώδης τρόπος του Γερμανικού), είναι εχθρικές παρουσίες. Ο ανικανοποίητος έρωτας του Γερμανικού προς το Κλασσικό δεν είναι απάτη, αλλά και δεν παραπλανά την αυθεντική ύπαρξη. Έχω θεωρητικά

αναλύσει το μέγα αυτό ζήτημα επανειλημμένα στο παρελθόν και θα εστιαστούμε πάλι σε αυτό κατά τα Σεμινάρια της φετινής περιόδου.

Η Ευρώπη είναι Γερμανία, ή δεν είναι τίποτε. Αλλά μέσα στον πυρήνα του Γερμανισμού υπάρχει η ρομαντική ματαιότητα της Ηρωικής αποτυχίας. Και από το άλλο μέρος οι εξωγερμανικές και προγερμανικές καταβολές της Ευρώπης την κάνουν να παλινδρομεί μεταξύ της υποταγής της στον ξανθό Ήρωα και της αντίστασής της σε αυτόν. Το γεγονός της ανολοκληρωσιμότητας της Ευρώπης είναι ένα απόλυτο ιστορικό δεδομένο. Η μόνη διέξοδος της Γερμανίας από τον μισητό εναγκαλισμό της «Ευρώπης» είναι να την εγκαταλείψει. Η διέξοδός της προς τον κόσμο το 1914 και το 1939 περνούσε όντως αναγκαστικά από την Ευρώπη. Όχι όμως, στον 21ο αιώνα. Η Γερμανία δεν χρειάζεται την Ευρώπη – ούτε οντολογικά, ούτε πολιτικά, ούτε οικονομικά. Το maximum της Ευρώπης είναι μια Κοινή Αγορά. Αυτό που έχει εμπεδώσει η Αγγλία, και το οποίο εξυπηρετεί την σταθερή στρατηγική της εμποδισμού ηγεμονικής ενοποίησης (μόνη δυνητική ολοκλήρωση) της Ευρώπης.

Το τι θα κάνει η Γερμανία είναι δική της δουλειά.

Για την Ελλάδα το ουσιώδες πεπρωμένο της είναι το τριπλό ΟΧΙ που εκφράζει ο Συμβολισμός της 28ης Οκτωβρίου:

Εθνικά ΟΧΙ στην απεμπόληση της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας και στη Γερμανική και (ΓερμανοΕυρωπαϊκή) κατοχή.

Κοινωνικά ΟΧΙ στο εσωτερικό Καθεστώς Κατοχής. Είναι ένοχο εσχάτης προδοσίας.

Ιδεολογικά και πολιτισμικά ΟΧΙ στον Ευρωπαϊσμό και στο Ευρωπαϊκό «Πνεύμα». Ο Ελληνισμός είναι απολύτως έτερον μέγεθος.

Σήμερα ζούμε μέρες του 1941. Και σε αηδιαστική επανάληψη. Οι Δοσίλογοι τότε επικαλούνταν το αναπόφευκτο της Γερμανικής νίκης και την καταστροφή της χώρας και τις οδύνες του λαού από συνεχιζόμενη αντίσταση. Οι Δοσίλογοι τώρα μιλούν ασύστολα για το όραμα της «Ενωμένης Ευρώπης» (τη Χιτλερική Νέα Ευρωπαϊκή Τάξη) και για τον όλεθρο της χώρας και τη δυστυχία του Λαού αν δεν δώσουμε γη και ύδωρ στη Γερμανική Ευρώπη. Τότε το Δοσιλογικό Καθεστώς απέφυγε τις συνέπειες της προδοσίας του λόγω των διεθνών εξελίξεων και των γεωστρατηγικών μεταβολών μετά το πέρας του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Τώρα δεν υπάρχει τίποτε που θα μπορέσει να γλιτώσει την Προδοτική Φαυλοκρατία από τη δίκαιη οργή της κοινωνίας των δημιουργών. Γι' αυτό το Καθεστώς επιμένει. Αλλά έτσι χειροτερεύει τη θέση του. Η μοίρα του έχει σφραγισθεί. Εξωτερικά και

εσωτερικά ερείσματά του το έχουν εγκαταλείψει. Οι πραγματικές δυνάμεις στο διεθνές σύστημα το εξευτελίζουν συστηματικά. Η νέα Αντίσταση της κοινωνίας θα το συντρίψει. Ήταν άχθος αρούρης για όλους μέσα και έξω από την χώρα. Ήδη έχει καταρρεύσει.